

خوشا به حال پاکدلان نویسنده: مایکل آلن

در هر فرهنگی، پاکی معنایی مختص به خود دارد. جامعه‌شناسان می‌گویند هر قبیله و گروهی انتظارات خودشان را از هنجارها و رفتارهای اجتماعی دارند. در خصوص پاکی، نه عیسی و نه کتاب مقدس از امور غریب و ناآشنا سخن نمی‌گویند. در عین حال، شیوه‌ی فراخواندن به پاکی توسط عیسی و کتاب مقدس متفاوت و تعجب‌برانگیز است. حق داریم بپرسیم که چه طور این کلمات انجیل متی ۵: ۸ نه فقط شبیه به سایر توصیه‌های اخلاقی هستند، بلکه قالب را می‌شکنند و زیبایی بی‌نظیر انجیل را نمایان می‌کنند. این خوشا به حال، هم‌چون سایر موارد، نه تنها بر یک موضع یا کیفیت اخلاقی تأکید دارد، بلکه تقریباً به‌طور مستقیم آن را به موهبتی خاص ربط می‌دهد. در این مورد، «پاک‌دلان» کسانی هستند که «خداوند را خواهند دید». دو مؤلفه‌ی مجزا وجود دارند که از مسیر و پاداش سخن می‌گویند.

نخست، دیدن خداوند هدیه‌ی انجیل عیسی است. مدت‌ها پیش، موسی میل به مشاهده‌ی جلال خداوند داشت (خروج ۳۳: ۱۸) و داوود فقط برای همین «یک چیز» دعا می‌کرد: «که تمام ایام عمرم در خانه‌ی خداوند ساکن باشم تا جمال خداوند را مشاهده کنم و در هیکل او تفکر نمایم.» (مزمور ۲۷: ۴). کتاب مقدس به‌طور منسجم به این واقعیت اشاره می‌کند که خداوند ما را با اشتیاق نسبت به خودش خلق کرده است و مسیحیان اولیه از امید فراوان آدمی به «دیدار و جدانگیز» خداوند سخن گفته‌اند. هم‌چنین انجیل می‌گوید دیدار خداوند (*visio Dei*) زمانی میسر خواهد شد که چیزهای کهنه کنار رفته باشند و سرانجام بتوان گفت: «اینک خیمه خدا با آدمیان است و با ایشان ساکن خواهد بود و ایشان قوم‌های او خواهند بود و خود خدا با ایشان خدای ایشان خواهد بود.» (مکاشفه ۲۱: ۳). صدای بلندی که از تخت خداوند می‌آید به خوانندگان مکاشفه می‌گوید حضور خداوند را ببینند («بنگرید!»)، زیرا او نزدیک خواهد بود. از انجیل متی ۱۷: ۱-۸ می‌آموزیم که به واسطه‌ی منجی، یعنی خود عیسی، می‌توانیم جلال خدا را ببینیم. کار او، به جای ما و هم‌چنین در تبدیل ما، الزام پاکی را برآورده می‌کند و زیبایی خداوند تعالی را عیان خواهد کرد (یوحنا ۱: ۱۸، دوم قرنتیان ۴: ۶). فقط در اوست که هیچ دلیلی برای ترسیدن از گناه وجود ندارد و می‌توان با دلیری جلال او را نگریست (متی ۱۷: ۷-۸).

دوم، این منظره نشانگر سخاوت و نیکویی خداوندی است که ما را به فرزندخواندگی پذیرفته و خودش امید و دل‌خواه ماست. انجیل انتظار معمولی پاکی در رفتار را اتخاذ کرده و آن را شکلی تازه داده است. پاکی مد نظر در این جا ما را به سوی جلال و برکت آسمانی رهنمون می‌کند و

صرف پذیرش انسانی یا تعلق به اجتماع نیست. انجیل خدا را به ما می‌دهد. آن رسولی که عیسی مسیح جلال یافته را در راه دمشق ملاقات کرد بعدتر به مسیحیان شهر افسس چنین می‌گوید، بر حسب فیض، خدایی که همه چیز از اوست «همه را در همه پر می‌سازد.» (افسیسیان ۱ : ۲۳). بنابراین، می‌توان با دعا انتظار داشت که در او «پر شوید تا تمامی پری خدا» (۳ : ۱۹). نجات ما قطعاً به هیچ هدیه‌ای کمتر از خود نجات دهنده‌ی ما نیازمند نیست. خداوند فقط نویسنده‌ی انجیل نیست؛ خداوند پایان انجیل است.

«پاک‌دلان» کسانی هستند که می‌دانند ما برای ملاقات خداوند آفریده شده‌ایم و فقط با آن خرسند خواهیم شد. سایر هدایا نیز نیکو هستند؛ اما این هدیه به‌تنهایی غایت برکت است. یکی از جنبه‌های حیاتی رشد کردن در آن نوع از پاک‌ای که عیسی مد نظر دارد و عطا می‌کند حس سیری‌ناپذیری‌ای است که با هیچ لذتی جایگزین نمی‌شود جز این که او خودش را به ما بدهد. «پاک‌دلان» هم‌نوا با داوود به خداوند می‌گویند: «تو خداوند من هستی. نیکویی من نیست غیر از تو.» (مزمور ۱۶ : ۲).

دکتر مایکل آلن رئیس دانشکده و دانشیار الهیات تاریخی و نظام‌مند در دانشکده‌ی آرتی‌اس اورلاندو (فلوریدا) است. او نویسنده‌ی و ویراستاری بسیاری از کتب را بر عهده داشته است؛ از جمله *Justification and the Gospel*.

این مقاله در مجله [تیبیل‌تاک](#) منتشر شده است.